

## Arrest

nr. 198 678 van 25 januari 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 maart 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn in België verblijvende Franse tante.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslist op 28 augustus 2017 tot afgifte van een bijlage 20, waarbij het recht op verblijf van meer dan drie

maanden wordt geweigerd, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bijlage 20, die aan verzoeker op 29 augustus 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.03.2017 werd ingediend door:*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 10.03.2017 gezinshereniging aan met zijn tante, zijnde Z.C., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'*

*Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uit- maakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

*- 'attestation de non bénéficiaire de l'assurance maladie obligatoire' n°50/BERKANE/16/2017 dd. 07.02.2017 op naam van betrokkene; 'attestation de non assujettissement à l'impôt sur les revenus au titre des revenus fonciers, taxe d'habitation et taxe de services communaux' n° 2022/2017 dd. 03.02.2017: gelet dat uit het voorgelegde attest dd. 03.02.2017 blijkt dat dit attest werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer, en gezien dat er geen overige stukken ter staving van dit attest werden voorgelegd, kan het attest dd. 03.02.2017 niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

*- ontvangstbewijzen geldstortingen (Moneytrans) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 31.05.2013, 10.07.2013, 27.09.2013, 12.11.2013, 27.12.2013, 08.02.2014, 18.03.2014, 06.05.2014, 11.06.2014, 09.07.2014: deze stortingen zijn echter onvoldoende recent om mee in aanmerking genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

*Er dient in dit kader echter opgemerkt te worden dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene na zijn vertrek uit Marokko, en voor zijn aankomst in België, woonachtig was in Italië. Hij was tevens gemachtigd er te werken. Er werden geen bewijzen van onvermogen, noch bewijzen van financiële steun met betrekking tot deze periode voorgelegd.*

*Tevens werden volgende documenten voorgelegd:*

*- geldstorting (rekeninguittreksels Belfius) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.04.2017: echter, deze storting dateert van na de aankomst van betrokkene in België en van na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.*

*- attesten dd. 27.03.2017 en 03.04.2017 op naam van betrokkene en de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Londerzeel.*

*- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (onvolledige arbeidsovereenkomst, addendum aan de arbeidsovereenkomst dd. 22.11.2016 op naam van de referentiepersoon; schrijven RVA dd. 10.01.2017 op naam van de referentiepersoon met betrekking tot haar loopbaanonderbreking en bijbehorende uitkeringen) en haar echtgenoot ('attestation de revenus annee 2017' dd. 10.04.2017)*

- document Belfius 'openingsaanvraag van een rekening' dd. 27.03.2017 en bijbehorende brieven dd. 27.03.2017 en 03.04.2017; ongedateerde brieven Colruyt, Base, Makro en Delhaize; Buzzypazz (De Lijn) op naam van betrokkene voor de periode 23.03.2017 - 22.06.2017 met bijbehorend betalingsbewijs; retourformulier C&A dd. 27.11.2016: deze documenten, allen op naam van betrokkene, vermelden het adres van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 14.03.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 14.03.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de tante en oom van betrokkene zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. [...]"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*"[...] Dat gedaagde poneert dat verzoeker dient aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst. Dat gedaagde impliciet maar zeker stelt dat België niet het land van herkomst is van verzoeker doch hij laat na te duiden welke dan wel het land van herkomst van verzoeker is.*

*Dat verzoeker stelt dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag.*

*Dat gedaagde dit begrip veel te eng interpreteert.*

*Dat de gedaagde in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/11:*

#### *Artikelen 23 en 24*

*Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.*

*Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt, Het betreft:*

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

*Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een spéciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...) "*

#### *Artikel 25*

*Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijfjaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van*

*Hoofdstuk I/I van Titel II.*

*Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:*

*a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven*

*Dat de voorbereiden werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.*

*Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.*

*Het arrest stelt in zijn overweging nr 31 hierover het volgende stelt:*

*31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.*

*Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen<sup>3</sup>:*

*90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft. Men kan niettemin van mening zijn dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.*

*91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.<sup>(48)</sup>*

*Dat het begrip „land van herkomst” wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan het land van herkomst.*

*Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.*

*In die stelling zijn de geleverde stukken van verzoeker wel degelijk pertinent. [... ]”*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat in de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet wordt geduid wat zijn land van herkomst is. Op de bijlage 20 wordt immers duidelijk aangegeven dat verweerder Marokko beschouwt als verzoekers land van herkomst.

2.4. Kernbetoog van verzoeker is dat het begrip „het land van herkomst” zoals opgenomen in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet veel te eng wordt geïnterpreteerd door de verwerende partij en dat dit wel degelijk België kan zijn. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn stelling naar het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11).

2.5. Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :  
(...)”*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)."

Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), dat luidt als volgt:

*"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:*

*a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;*

*b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.*

*Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."*

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

2.6. In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt gesteld:

*"31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.*

*32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.*

*33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.*

*34 In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest."*

2.7. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota moet de context van dit arrest in acht genomen worden. Het gaat over aanvragen tot het verkrijgen van een recht op verblijf ingediend in Bangladesh door Bengalese familieleden van een Bengalese onderdaan die getrouwd is met een Ierse staatsburger die in het Verenigd Koninkrijk werkt, waarbij de betrokken familieleden stellen dat ze van hen ten laste zijn. Eén van de vragen die de verwijzende rechter had gevraagd is of, om als familielid “ten laste” van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, vereist is dat de betrokkene in dezelfde staat als die burger heeft verbleven (in casu Ierland) en aldaar ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat de burger van de Unie zich in het gastland (in casu het Verenigd Koninkrijk) vestigde. Het Hof antwoordde dat niets erop wijst dat de gebruikte uitdrukking “land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde (in casu Ierland) voordat hij zich in het gastland vestigde (in casu het Verenigd Koninkrijk). Het Hof stelde dat het bedoelde “land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart “ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen (in casu Bangladesh).

2.8. In het arrest Rahman kan dus geenszins worden gelezen dat het begrip “land van herkomst” moet worden geïnterpreteerd als zijnde het gastland waar de betrokken familieleden thans samen met de burger van de Unie verblijven (het Verenigd Koninkrijk). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat België als land van herkomst kan worden beschouwd. Overweging 31 van het arrest, dat door verzoeker wordt weergegeven, stelt inderdaad dat het land van herkomst in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ten laste van een burger van de Unie te zijn, “*de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen*”. Deze passage van het Hof betreft evenwel een antwoord op de vraag naar welke staat dient te worden gekeken voor de beoordeling alwaar men ten laste moet zijn geweest, waarin “*de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen*” wordt geponeerd als correcte interpretatie in plaats van “*het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde*”.

2.9. De Raad merkt nog op dat het geenszins de bedoeling kan zijn geweest van de wetgever om middels artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in een “catch-all”-bepaling te voorzien voor familieleden die derdelanders zijn om tot verblijf in België te worden gerechtigd. De door verzoeker vooropgestelde interpretatie – waarin België kan worden beschouwd als land van herkomst in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet – houdt in dat het zou volstaan dat een familielid die derdelander is, zonder voorafgaandelijk aan zijn komst naar België een gezin te hebben gevormd met de referentiepersoon, dan wel te diens laste te zijn geweest, naar België reist om deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, dan wel te diens laste te vallen en vervolgens verweerder confronteert met een “*fait accompli*”-situatie om te worden toegelaten tot verblijf. Nergens kan voor dergelijke vooropgestelde interpretatie van voormelde wetsbepaling enige steun worden gevonden. Een dergelijke interpretatie van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zou er ook op neerkomen dat “andere familieleden” een recht op verblijf zou worden toegekend onder gunstigere verblijfsvoorwaarden dan de familieleden bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Een meer gunstige behandeling van de familieleden in ruime zin vindt geen steun in nationale bepalingen en al evenmin in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake gezinshereniging. Het Hof van Justitie heeft er in het arrest Rahman op gewezen “*Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.*” Het Hof wees in hetzelfde arrest op considerans 6 van de richtlijn 2004/38/EG die stelt dat de vergemakkelijking van de binnenkomst en het verblijf voor de ruimere familieleden dient te worden gekaderd binnen de overweging om “*de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven*”. Het verstrekken van gezinshereniging aan vreemdelingen die enkel voor het eerst in België deel komen uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, dan wel te diens laste komen, gaat verder dan het handhaven van een reeds bestaande eenheid van een gezin.

2.10. Verzoeker toont dan ook niet aan dat dat verweerder kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet zou hebben gehandeld, door België niet te beschouwen als land van herkomst, zoals bedoeld in laatstgenoemde wetsbepaling.

2.11. De Raad dient verder op te merken dat verzoeker geenszins ingaat op de andere concrete motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat deze overeind blijven.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een tweede middel, dat is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*"[...] Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.*

*Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoekster volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:*

*Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:*

*"legaal verblijf in België verstreken"*

*Dat met de beste wil van de wereld verzoeker niet begrijpt wat dit wil zeggen. In niets wordt verwezen naar verzoeker zelf zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf verstreken is.*

*Dat van verzoeker of dat van de referentiepersoon.*

*De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.*

*De materiële motiveringsplicht is geschonden. [...]"*

2.13. Verzoeker heeft niet heeft aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf is behept met een onwettigheid. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de nietigverklaring van deze beslissing, de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt.

2.14. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden "met de beste wil van de wereld" niet te begrijpen wat de in het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen motivering – dat het legaal verblijf in België is verstreken – betekent. Zo kan de Raad enkel vaststellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de juridische grondslag aangeeft en een duidelijke feitelijke en draagkrachtige motivering bevat die verzoeker toelaat zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Zo wordt verwezen naar de pertinente wetsbepaling – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – en wordt tevens aangegeven waarom verzoeker onder de situatie van deze wetsbepaling valt, met name omdat zijn legaal verblijf is verstreken. Verzoeker kan niet in alle ernst voorhouden niet te weten of verweerder nu wil bedoelen dat zijn legaal verblijf is verstreken, dan wel dat van de referentiepersoon. De bestreden bijlage 20 is geadresseerd aan verzoeker – en niet aan de referentiepersoon – zodat duidelijk mag zijn dat de inhoud van deze bijlage 20 ook enkel is gericht aan verzoeker zelf. Dat verzoekers naam – die reeds bovenaan de bijlage 20 prijkt – niet nogmaals wordt hernomen bij de motivering van het bevel, kan geenszins leiden tot enige verwarring aangaande de geadresseerde van dit bevel.

Het tweede middel is ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.



**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA